

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-8SaZ/7/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1023200726
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Filip Hudec
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2023:1023200726.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

2
BA-8SaZ/7/2023

Správny súd v Bratislave, v konaní pred sudcom JUDr. Filipom Hudecom, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX v meste C., provincia D., región E., C. F. C. G. H., posledný pobyt v krajine pôvodu na adrese: obec I., okres J., provincia D., región E., C. F. C. G. H., t.č.: K. XXX, XXX XX K., K. H., I.: XXX XXX, zast. JUDr. Viera Melková, právnička Slovenskej humanitnej rady, so sídlom Budyšínska 1, 831 03 Bratislava, pôsobiaca v Záchytnom tábore v Humennom, Mierová 100, 066 01 Humenné, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, so sídlom Pivonková 6, 812 72 Bratislava, o správnej žalobe vo veci azylu proti rozhodnutiu žalovaného L.: B./XXXX-X zo dňa 31.03.2023, takto

rozhodol:

2
BA-8SaZ/7/2023

- I. Správny súd v Bratislave žalobu z a m i e t a .
- II. Žalovanému súd právo na náhradu trov konania voči žalobcovi n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

14
BA-8SaZ/7/2023

I.
Administratívne konanie a rozhodnutie žalovaného

1. Žalobca na území SR dňa 30.11.2022 pred pracovníkmi Oddelenia azylu Policajného zboru Humenné požiadal o udelenie azylu na území SR z dôvodu obavy o svoj život, pretože v Alžírsku nemôže byť kresťanom a vo M. mal taktiež problémy pre svoje náboženstvo zo strany moslimského obyvateľstva. Tvrdil, že sa mu vyhrážali smrťou, že nerobí to, čo oni ako moslimovia.
2. Za účelom posúdenia žalobcovej žiadosti o udelenie azylu s ním žalovaný dňa 21.12.2022 vykonal vstupný pohovor (žalobca nežiadal o ustanovenie tlmočníka aj keď bol o tejto možnosti riadne poučený, súhlasil s pohovorom vedeným v slovenskom jazyku), počas ktorého žalobca uviedol, že v Alžírsku

nebol členom žiadnej politickej strany a ani nevykonával žiadne politické aktivity. O udelenie azylu požiadal z dôvodu obavy o svoj život, pretože bol ako kresťan prenasledovaný. V súvislosti s uvedenou skutočnosťou upresnil, že počas jeho pobytu v krajine pôvodu bol trikrát fyzicky napadnutý, pričom prvýkrát ho napadli neznámi ľudia na prelome rokov 2011 a 2012, lebo ho počuli telefonicky rozprávať sa s kamarátom v kabylskom jazyku, pričom rozhovor zakončil pozdravom „aleluja“; nadávali mu, že je kresťan, Kabyl, ďalej, že je sviňa, Žid a nevie arabsky. Tvrdil, že sa mu vyhrážali, že mu vytrhnú srdce, pričom mu spôsobili krvácajúce zranenie na hrudi. Ďalej uviedol, že druhýkrát mal problémy asi o mesiac alebo dva, keď mu v internetovej kaviarni počas ramadánu neznámi ľudia nadávali, že je sviňa, nedodržiava ramadán a mal by sa s nimi ísť modliť. Tretíkrát ho v roku 2013 zastavili dvaja ľudia v civile, keď počuli, že do telefónu rozpráva kabylským dialektom – tvrdil, že sa ho opýtali ako sa volá a kde býva, pričom mu ukázali pištoľ a povedali mu, že v Alžírsku má rozprávať arabsky, a že Kabyli v Alžírsku neexistujú. Okrem vyššie uvedených skutočností poukázal aj na problémy, ktoré mal počas pobytu vo Francúzsku, kde ho v novembri 2021 fyzicky napadli neznámi ľudia potom, čo ho počuli rozprávať kabylsky. Tvrdil, že mu vytrhli retiazku s krížikom a pannou Máriou a hodili ju do rieky Seina - po tomto útoku vyhľadal aj lekárske ošetrenie ramena. Taktiež dodal, že mu vo Francúzsku moslimovia nadávali, keď si kupoval pivo a bravčové mäso, že je „sviňa, ktorá žerie prasa“. Iné problémy nemal a iné dôvody svojej žiadosti neuviedol. Ďalej uviedol, že z Alžírsku vycestoval 08.05.2014 legálnym spôsobom na svoj platný cestovný pas, pričom následne odletel na Maltu (mal maltské turistické vízum) a o dva dni na to odišiel do Francúzska, do Paríža, kde prebýval až do 28.11.2022, kedy pricestoval na Slovensko. Tvrdil, že po tom, čo stratil doklady a peniaze, sa rozhodol na Slovensku požiadať o udelenie azylu.

3. Žalobca v rámci administratívneho konania nepredložil žalovanému žiadny doklad totožnosti, pričom jeho identita bola ustálená na základe jeho výpovede a na základe karty na autobus z M. a platobnej karty vydané bankou La Banque Postale.

4. Žalovaný k veci konštatoval, že žalobca v krajine pôvodu nikdy nečelil absolútne žiadnym takým problémom zo strany štátu či neštátnych pôvodcov, ktoré by bolo možné považovať za azylovo relevantné z hľadiska ich posúdenia v zmysle § 8 zákona o azyle. Žalobcove dôvody posúdil a vyhodnotil v súlade s informáciami o krajine pôvodu, ktoré si do konania zabezpečil.

5. V súvislosti s problémami žalobcu žalovaný uviedol, že perzekúcia „z náboženských dôvodov“ môže mať rôzne formy, ako napr. zákaz príslušnosti k náboženskej komunite, zákaz vykonávať náboženské obrady v súkromí alebo na verejnosti, zákaz poskytovať alebo prijímať náboženskú výchovu, alebo tiež zavedenie závažných diskriminačných opatrení voči osobám iba preto, že praktikujú svoje náboženstvo alebo že prináležia ku konkrétnemu náboženskému spoločenstvu. Mal za to, že v prípade žalobcu však žiadne takéto akty voči jeho osobe preukázané neboli, pričom z jeho výpovede je zrejmé, že mohol a aj môže vyznávať svoje náboženstvo v krajine úplne bez problémov a nespadá ani pod jeden z profilov, ktoré by mohli čeliť nejakým obmedzeniam, pokiaľ sa týka bežného uctievania náboženstva. Poukázal taktiež na to, že žalobca je kresťan od narodenia a nejde o konvertitu. Rovnako z výpovede žalobcu vyplýva, že nie je náboženským vodcom a je len bežným vyznávačom svojho náboženstva. Konštatoval, že alžírské zákony priznávajú všetkým jednotlivcom právo praktizovať svoje náboženstvo, ak rešpektujú verejný poriadok a predpisy, pričom žalobca neuviedol žiadnu takú činnosť, ktorá by bola v rozpore s poriadkom a predpismi v Alžírsku. Tvrdil, že pokiaľ ide o porovnanie počtu incidentov súvisiacich s kresťanstvom s počtom kresťanov v Alžírsku, tak ide o zanedbateľné číslo, pričom dodal, že dostupné správy v danom časovom období sa netýkajú ani jedného rímsko-katolíka, medzi ktorých sa radí žalobca. Konštatoval, že proti proselytizácii a rúhaniu existuje nariadenie alžírskej vlády 06-03, ktoré ich kriminalizuje, naopak toto isté nariadenie chráni práva nemoslimských jednotlivcov na uctievanie v komunite medzi sebou a na verejnosti. Čo sa týka rímskokatolíckych modlitební, resp. kostolov, tak uviedol, že neexistujú správy o žiadnom zatvorenom objekte, správy sú výlučne o protestantských objektoch, ktoré sa práve spájajú s nedovolenou proselytizáciou.

6. Žalovaný taktiež poukázal na konštatáciu misionárskej organizácie The Voice of the Martyrs podľa ktorého kresťanstvo prekvitá v Alžírsku už posledných niekoľko desaťročí a rástlo rýchlosťou 8% ročne v porovnaní s celosvetovou mierou evanjelického rastu 2,6%, pričom najväčší nárast zaznamenalo medzi kabylskými Berbermi. Mal za to, že dnes je Alžírsko domovom najväčšej kongregácie kresťanských konvertitov z islamu na svete, pričom samotné praktizovanie kresťanstva nepredstavuje v Alžírsku žiadny problém.

7. Žalovaný mal taktiež za to, že v prípade žalobcu nebola preukázaná opodstatnenosť jeho obáv z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, resp. za uplatňovanie politických práv a slobôd tak, ako to vyplýva z Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951 a zákona o azyle. Bol toho názoru, že azyl je špecifickým právnym inštitútom, na základe ktorého sa

poskytne adekvátna ochrana len tej fyzickej osobe, ktorá spĺňa zákonom stanovené podmienky, teda opodstatnené obavy pred reálne prebiehajúcou perzekúciou osôb, ktoré majú určité presvedčenie, a to buď zo strany štátu alebo neštátnych pôvodcov, pričom dospel k záveru, že v prípade žalobcu k uvedenému nedošlo, respektíve mu uvedené v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu nehrozí. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1SŽa/13/2009. Bol toho názoru, že v priebehu konania žiadnym spôsobom nebolo preukázané, že by štátne orgány vyvíjali voči žalobcovi nejakú činnosť výlučne z dôvodov jeho náboženského presvedčenia a pokiaľ ide o vyhrážky, resp. fyzický útok neštátnych aktérov, ktoré žalobca uviedol, tak žalobca sa toto nesnažil nijakým spôsobom riešiť prostredníctvom oficiálnych štátnych orgánov Alžírsku, hoci existujú zákonné možnosti takejto obrany, ktorá je v krajine aj reálne dostupná. Mal za to, že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia, nakoľko nielenže sa na štátne orgány neobrátil, ale ani nedokázal rozumným spôsobom vysvetliť, prečo tak neučinil. Dôvod, ktorý žalobca uviedol „lebo sú moslimovia“ nepovažoval za dostatočný, nakoľko podľa jeho názoru štátne orgány sú schopné a ochotné zasahovať aj proti moslimským obyvateľom, najmä pokiaľ ide o radikálnejšie zameraných moslimov. Ďalej uviedol, že rovnako samotná intenzita žalobcom opísaných atakov bola zanedbateľná a sama o sebe nemôže predstavovať prenasledovanie, keď v jednom prípade malo ísť o fyzický útok, kde sa žalobca ošetril sám a nepotreboval lekárske ošetrovanie a v zvyšných dvoch prípadoch išlo len o slovné útoky. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1SŽa/9/2011.

8. Žalovaný ďalej poukázal na to, že žalobca osem rokov žil vo Francúzsku a počas tohto pobytu sa nepokúsil ani raz požiadať o udelenie azylu. Mal za to, že súčasná žiadosť žalobcu o azyl bola iba snahou riešiť situáciu, do ktorej sa dostal, pričom ak by sa obával prenasledovania, tak by o azyl požiadal bezprostredne po tom, ako v roku 2014 pricestoval do Európskej únie.

9. Čo sa týka doplnkovej ochrany žalovaný uviedol, že trest smrti v Alžírsku naposledy vykonali v auguste 1993, kedy popravili siedmich islamistov za to, že sa v roku 1992 podieľali na bombovom útoku na letisko v Alžíri, pri ktorom zahynulo deväť ľudí, pričom však dodal, že žalobca v Alžírsku nepáchal žiadnu trestnú činnosť, a preto neexistuje žiadny reálny dôvod obávať sa, že by mu trest smrti mohol byť udelený a nie je ani dôvod domnievať sa, že by sa stal obeťou nejakej mimosúdnej popravy. Ohľadom mučenia alebo neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu konštatoval, že uvedené žalobcovi v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu nehrozí, pričom dostupné informácie uvádzajú problémy s návratom do krajiny iba v prípade protivládnych aktivistov, čo nie je prípad žalobcu – po odchode z krajiny pôvodu žalobca nevyvíjal žiadne politické aktivity, ktoré by mohli byť zo strany vlády chápané ako problémové. Čo sa týka tretej formy vážneho bezprávia, teda vážneho a individuálneho ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu konštatoval, že ani táto nebola naplnená, respektíve, že ani táto forma vážneho bezprávia žalobcovi nehrozí v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu, a to z objektívnych dôvodov - na základe všeobecne dostupných informácií považoval za preukázané, že na území Alžírsku v súčasnosti neprebíha žiadny ozbrojený konflikt v zmysle jeho definovania medzinárodným právom, v ktorom by vôbec mohlo dochádzať k ohrozeniam obyvateľov na základe neselektívneho násillia.

10. Na základe komplexného posúdenia žiadosti žalobcu a všetkých relevantných informácií (vrátane polytematických správ o krajine Alžírsko z 21.02.2023) dospel žalovaný k záveru, že žalobca nesplnil podmienky ustanovené v § 8, § 13a, § 10 a § 13b zákona o azyle, a preto mu azyl napadnutým rozhodnutím č. L.: B./XXX-X z 31.03.2023 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) v zmysle § 13 ods. 1 písm. a) zákona o azyle neudelil (neudelil mu ani azyl na účel zlúčenia rodiny – uvedené nebolo ani predmetom žalobcovej žiadosti, pričom žalobca nemá na území SR žiadnych rodinných príslušníkov s udeleným azylom s ktorými by sa mohol po splnení zákonných podmienok zlúčiť) a taktiež mu neposkytol doplnkovú ochranu na území SR v zmysle § 13c ods. 1 písm. a) a § 20 ods. 4 zákona o azyle (neposkytol mu ani doplnkovú ochranu na účel zlúčenia rodiny - uvedené však taktiež nebolo ani predmetom žalobcovej žiadosti).

II.

Žaloba

11. Správnou žalobou doručenu Krajskému súdu v Bratislave dňa 15.05.2023 (podaná na pošte v zákonnej lehote dňa 11.05.2023) sa žalobca v zákonom stanovenej lehote domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie z dôvodu, že vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj z dôvodu, že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej

správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu.

12. Za nesprávne právne posúdenie veci považoval záver žalovaného, že môže vykonávať svoje náboženstvo v krajine úplne bez problémov. Mal za to, že neexistencia, či zatváranie kostolov v Alžírsku, resp. nemožnosť prejavovať svoju vieru verejne, je jednou z foriem náboženskej perzekúcie definovanej žalovaným v rozhodnutí a to konkrétne, zákaz vykonávať náboženské obrady v súkromí či na verejnosti, zákaz poskytovať alebo prijímať náboženskú výchovu, resp. zavedenie závažných diskriminačných opatrení voči osobám iba preto, že praktikujú svoje náboženstvo, alebo prináležia ku konkrétnemu náboženskému spoločenstvu. Tvrdil, že na vstupnom pohovore opakovane vyjadroval skutočnosť, že v krajine pôvodu nemajú žiadne kostoly, že kresťanstvo cítil iba vnútorne a že by chcel chodiť modliť sa do kostola každú nedeľu. Nestotožnil sa ani so záverom žalovaného, že v krajine pôvodu nikdy nečelil absolútne žiadnym takým problémom zo strany štátu či neštátnych pôvodcov, ktoré by bolo možné považovať za azylovo relevantné z hľadiska ich posúdenia v zmysle § 8 zákona o azyly. Uviedol 3 incidenty ku ktorým došlo v Alžírsku, kedy bol jednak fyzicky napadnutý neštátnymi subjektmi - moslimami, pričom bol zranený a zároveň mu bolo vyhrážané smrťou. Bol toho názoru, že taktiež vyhrážky a sponchybovanie existencie kábylskeho národa v Alžírsku štátnym subjektom - Securite Militaire voči nemu za použitia (ukázania) zbrane, potvrdzujú náboženské a národnostné prenasledovanie kresťanov a kábylov v krajine jeho pôvodu. Vyjadril presvedčenie, že oznámenie týchto útokov na polícii by nemalo zmysel vzhľadom na jeho vierovyznanie a národnosť.

13. Čo sa týka incidentov týkajúcich sa bezpečnosti kresťanov v krajine jeho pôvodu poukázal na viaceré správy Tamurt.info publikované 16.02.2023, 08.12.2022, 23.10.2019, 13.12.2018, ako aj 09.09.2018, pričom bol toho názoru, že tieto správy dokazujú, že v Alžírsku sú kresťania prenasledovaní, pričom však nešpecifikujú vetvu kresťanstva o ktorú presne ide a preto nie je možné akceptovať záver žalovaného, že sú prenasledované len protestantské skupiny a konvertiti, ale nie aj katolíci.

14. Za nesprávne právne posúdenie veci považoval aj poukázanie žalovaného na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/13/2009 a stotožnenie jeho azylového prípadu s azylovým prípadom žiadateľa o azyl z uvedeného rozhodnutia. Mal za to, že jednak z jeho výpovede o jeho prenasledovaní neštátnymi subjektmi ale taktiež aj štátnym subjektom Securite Militaire, ale taktiež aj z informácií o krajine jeho pôvodu vyplýva, že v Alžírsku prevláda dehonestovanie, popieranie, nerešpektovanie a zakazovanie kresťanského vierovyznania a napriek oficiálnemu zakotveniu náboženskej slobody v ústave, dochádza naopak práve k popieraniu náboženskej slobody. Tvrdil, že vláda v Alžírsku svojim prístupom ku kresťanom podporuje prenasledovanie kresťanov a ohrozovanie ich náboženskej slobody. Vzhľadom na jeho výpoveď a na informácie o krajine pôvodu bol toho názoru, že jeho obavy majú oporu jednak v objektívnej situácii v krajine jeho pôvodu a taktiež aj v individuálnych okolnostiach, ktoré ho obklopujú a ktoré sa mu v krajine pôvodu udiali. Rovnako tvrdil, že incidenty, ktorých bol objektom je možné vyhodnotiť ako závažné a opakované konanie spôsobujúce vážne porušenie ľudských práv a slobôd. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžak/5/2020 zo dňa 30.06.2020.

15. Nesprávnym právnym posúdením je podľa neho aj názor žalovaného, že dostupné informácie o krajine pôvodu jasným spôsobom preukazujú, že bežní Kábylovci nečelia v krajine forme prenasledovania a že rímskokatolícki kresťania nečelili za posledné roky ani jednému známemu incidentu. V tejto súvislosti poukázal na správu Tamurt.info publikovanú 09.05.2023, ako aj správy z Kabyle.com publikované 11.03.2023, ako aj 14.10.2022. Vzhľadom na uvedené informácie mal za to, že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnym spisom. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/10/2013 zo dňa 09.04.2013 a sp. zn. 1Sžak/5/2020 zo dňa 30.06.2020.

16. Záverom mal za to, že preukázal opodstatnené obavy z prenasledovania z náboženských a národnostných dôvodov a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže a ani nechce vrátiť do krajiny svojho pôvodu.

III.

Vyjadrenie žalovaného

17. Žalovaný sa vyjadril k žalobe podaním zo dňa 04.07.2023. V zmysle námietky žalobcu, že neexistencia, či zatváranie kostolov v Alžírsku zabraňuje žalobcovi vykonávať úkony spojené s jeho vierou, podotkol, že miera žalobcových vedomostí týkajúcich sa rímskokatolíckej viery nezodpovedá ani len základným znalostiam o kresťanstve, keď žalobca na otázku, čo je spoveď a ako prebieha odpovedal, že nevie ale v kostole vo M. sa spieva niekoľkokrát, ďalej na otázku čo je to sväté prijímanie odpovedal, že keď deti zo škôlky idú do kostola. Poukázal ďalej na to, že právna zástupkyňa žalobcu na konci pohovoru uviedla, že žalobca mal očividný problém vyjadrovať sa o náboženských problémoch v slovenskom jazyku, nemal problém porozumieť celému dotazníku, ale k náboženským otázkam sa nevedel dostatočne dobre vyjadriť v slovenskom jazyku. Uvedené tvrdenia právnej zástupkyne žalobcu považoval za účelové, nakoľko v prípade, že by si žalobca nebol istý a nevedel dané veci vyjadriť, mohol požiadať o tlmočníka, keď okrem iného žalobca potvrdil, že všetky dôvody uviedol pravdivo a vyčerpávajúco, a tiež, že všetky údaje týkajúce sa jeho osoby a príbuzných boli pravdivé, pričom rozumel otázkam, ktoré mu boli kladené. Konštatoval, že žalobca hneď v úvode povedal, že rozumie dobre po slovensky a vie dostatočne dobre vyjadriť všetko v slovenčine, a preto nepožaduje tlmočníka a sám chcel, aby pohovor prebiehal v slovenskom jazyku.

18. Považoval za nevyhnutné zdôrazniť, že povinnosťou správneho orgánu je v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (prepracované znenie) (ďalej len „procedurálna smernica“) „získavať presné a aktuálne informácie z rôznych zdrojov, ako sú EASO a UNHCR a relevantné medzinárodné organizácie pre ľudské práva, týkajúce sa všeobecnej situácie panujúcej v krajinách pôvodu žiadateľov“; poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1SŽa/60/2011, podľa ktorého „informácie o krajine pôvodu použité vo veci medzinárodnej ochrany musia byť v maximálne možnej miere (1) relevantné, (2) dôveryhodné a vyvážené, (3) aktuálne a overené z rôznych zdrojov, a (4) transparentné a dostupné“. Mal za to, že zabezpečil informácie o krajine pôvodu v zmysle vyššie uvedeného. Považoval za zavádzajúce tvrdenia žalobcu, že v Alžírsku sú zatvárané kostoly, nakoľko zo správ o krajine pôvodu založených v spise vyplýva, že ide o zatváranie protestantských kostolov, ktoré sa spájajú s nedovolenou proselytizáciou, čo je v tomto prípade nepodstatné, nakoľko žalobca sa hlási k rímskokatolíckej viere. Konštatoval, že zo správ o krajine pôvodu vyplýva, že alžírsku vládu vydala nariadenie 06-03, ktoré reguluje nemuslimské náboženské organizácie a aktivity, pričom článok 11 uvedeného nariadenia kriminalizuje proselytizáciu; alžírsku vládu tiež implementovala kľúčové aspekty nariadenia spôsobom, ktorý diskriminuje náboženské menšiny, najmä evanjelických protestantov. Ďalej považoval za nevyhnutné zdôrazniť, že v žiadnom prípade nevyžadoval od žalobcu, aby sa vzdal prejavov svojej viery, pričom nepovažoval za dôvodné domnievať sa, že po návrate žalobcu do jeho krajiny pôvodu bude vykonávať náboženské úkony, ktoré ho vystavia skutočnému riziku prenasledovania, nakoľko podľa spôsobu, akým praktizoval svoje náboženstvo doteraz, bol toho názoru, že je veľmi nepravdepodobné, že by obracal ľudí na kresťanskú vieru priamo v Alžírsku, a že by tam mal odrazu potrebu verejného vyhlásovania kresťanskej viery, ktoré by mohli pritiahnúť pozornosť štátnych orgánov. Ďalej poukázal na to, že žalobcovým záujmom je chodiť v nedeľu do kostola a modliť sa, čo mu je aj dnes v Alžírsku umožnené, keďže nespadá ani pod jeden z profilov, ktoré by mohli čeliť nejakým obmedzeniam, čo sa týka bežného uctievania náboženstva - v tejto súvislosti opätovne zdôraznil, že žalobca je kresťanom od narodenia a nejde ani o konvertitu.

19. Čo sa týka stránky Tamurt.info na ktorú odkazuje žalobca v správnej žalobe uviedol, že uvedenú stránku nepovažuje za relevantný zdroj v zmysle procedurálnej smernice a judikatúry Slovenskej republiky. Mal za to, že nespĺňa základné kritériá, pričom uvedený zdroj nepovažuje za relevantný, dôveryhodný, vyvážený, overený z viacerých zdrojov a transparentný. Bol toho názoru, že uvedená stránka je tendenčná, navyše nie je možné dohľadať profily autorov, čo významne znižuje dôveryhodnosť a relevantnosť informácií. Uvedené informácie zo stránky Tamurt.info považoval aj za tendenčné a manipulatívne, pričom navrhol, aby súd na uvedené informácie v správnej žalobe neprihliadal. Mal taktiež za to, že správy o krajine pôvodu na ktoré poukázal žalobca a situácie, ktoré opísal, ktoré sa mu mali udiť, absolútne nekorešponujú s informáciami založenými v spise. Zastával názor, že sa dôkladne vysporiadal s útokmi, ktoré mali byť mierené voči žalobcovej osobe a v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 SŽa 9/2011 odôvodnil, prečo ich nie je možné považovať za akty prenasledovania v zmysle zákona o azyle. Tvrdil, že uvedené útoky nedosahovali takú intenzitu prenasledovania, ktorú by bolo možné vyhodnotiť ako závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušenie ľudských práv a slobôd alebo súbeh rôznych opatrení, ktoré postihujú žiadateľa o azyl podobným spôsobom, a preto nemožno považovať jeho dôvody za relevantné pre udelenie azylu.

Mal za to, že žalobca navyše dané činy ani len nenahlásil na polícií a nepreukázal tak, že verejná moc v krajine mu odoprela poskytnúť ochranu pred útokmi uvedených osôb. Konštatovanie žalobcu, že uvedené nenahlásil polícií, lebo sú moslimovia, považoval za iracionálne odôvodnenie, ktoré nemá oporu v informáciách o krajine pôvodu, nakoľko z nich vyplýva, že štátne orgány sú schopné a ochotné zasahovať - okrem iného, predmetný zákon priznáva všetkým jednotlivcom právo praktizovať svoje náboženstvo, ak rešpektujú verejný poriadok a predpisy.

20. Čo sa týka článkov z internetovej stránky Kabyle.com, tak v tomto prípade poukázal na to, že uvedená stránka nie je objektívna, o čom svedčia aj uvedené články, ktoré nemajú oporu so správami o krajine pôvodu v administratívnom spise; ako je uvedené na stránke, súčasnými prispievateľmi sú spisovatelia, umelci, miestni redaktori, komunitní lídri, v dôsledku čoho nepovažoval uvedenú stránku a spomínané články za relevantné. Zdôraznil, že ako vyplýva zo správ o krajine pôvodu zo spisu, správy o zlom zaobchádzaní s Kabylmi sa výlučne týkajú aktivistov a netýkajú sa bežných kabylských občanov. Opäť poukázal aj na fakt, že rodina žalobcu stále žije v Alžírsku a majú kabylský etnický pôvod, pričom žalobca neuviedol, že by čelili akýmkoľvek problémom.

21. V závere považoval za dôležité dodať, že žalobcova žiadosť o udelenie azylu sa javí ako účelová, nakoľko z krajiny pôvodu odišiel bez akýchkoľvek problémov na vlastný cestovný pas a víza, navyše vo Francúzsku žil 8 rokov ilegálne a o udelenie medzinárodnej ochrany nepožiadaval. V súhrne vyhodnotil, že žalobca v krajine pôvodu nebol vystavený takým aktom, ktoré by mohli byť chápané ako prenasledovanie v zmysle zákona o azyle. Správnu žalobu navrhol zamietnuť.

IV.

Relevantné právne predpisy

22. Podľa § 207 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), žalobca sa môže správnu žalobou domáhať preskúmania rozhodnutí alebo opatrení vo veciach azylu vydaných orgánmi verejnej správy podľa osobitného predpisu.

23. Podľa § 207 ods. 2 SSP, pod rozhodnutiami alebo opatreniami vo veciach azylu podľa odseku 1 sa rozumejú rozhodnutia alebo opatrenia týkajúce sa azylu, doplnkovej ochrany, dočasného útočiska a odovzdania do iného štátu, ktorých vydanie umožňuje osobitný predpis.

24. Podľa § 134 ods. 2 písm. e) SSP, správny súd nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ide o veci podľa § 6 ods. 2 písm. d).

25. Podľa § 135 ods. 2 písm. a) SSP, pre správny súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia alebo vydania jeho rozhodnutia, ak ide o konanie podľa § 6 ods. 2 písm. d) až f) a i) až k).

26. Podľa § 206 ods. 3 SSP, správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi.

27. Podľa § 206 ods. 4 SSP, pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.

28. Podľa § 219 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

29. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (ďalej len „zákon o azyle“), prenasledovaním sa rozumie závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v

1. použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia,
2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom,
3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu,
4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste,

5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2,
6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

30. Podľa § 8 písm. a) a b) zákona o azyle, ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý
a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

31. Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle, ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky podľa § 8 alebo nespĺňa podmienky podľa § 10.

32. Podľa § 13a zákona o azyle, ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

33. Podľa § 13c zákona o azyle, ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

34. Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle, ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; to neplatí, ak rozhodne o
a) neudelení azylu a cudzinec už má poskytnutú doplnkovú ochranu podľa § 13a alebo udelený azyl, alebo
b) odňatí azylu podľa § 15 ods. 3 písm. c).

35. Podľa § 19a ods. 1 písm. a), b) a c) zákona o azyle, ministerstvo posúdi každú žiadosť o udelenie azylu jednotlivo a zohľadní pritom
a) všetky dôležité skutočnosti týkajúce sa krajiny pôvodu žiadateľa v čase rozhodovania o žiadosti o udelenie azylu vrátane právnych predpisov krajiny pôvodu a spôsobu, akým sa uplatňujú,
b) vyhlásenia a dokumentáciu predloženú žiadateľom vrátane informácií o tom, či bol alebo môže byť subjektom prenasledovania alebo vážneho bezprávia,
c) postavenie a osobné pomery žiadateľa vrátane jeho pôvodu, pohlavia a veku.

36. Podľa § 19a ods. 4 písm. d) zákona o azyle, ministerstvo pri posudzovaní dôvodov prenasledovania vychádza z toho, že politické názory zahŕňajú najmä zastávanie názorov, myšlienok alebo presvedčenia o možných pôvodcoch prenasledovania a ich politik alebo postupov bez ohľadu na to, či žiadateľ podľa týchto názorov, myšlienok alebo presvedčenia konal.

37. Podľa § 19a ods. 4 písm. e) zákona o azyle, ministerstvo pri posudzovaní dôvodov prenasledovania vychádza z toho, že skupina tvorí určitú sociálnu skupinu najmä vtedy, ak príslušníci skupiny zdieľajú vrodené charakteristické črty alebo spoločný pôvod, ktoré nemožno zmeniť, alebo zdieľajú charakteristiku alebo presvedčenie, ktoré sú tak závažné pre ich identitu alebo svedomie, že daná osoba by nemala byť nútená, aby sa ich zriekla a okolitou spoločnosťou je vnímaná ako odlišná; v závislosti od okolností v krajine pôvodu, určitá sociálna skupina môže predstavovať skupinu založenú na spoločnej charakteristickej črte sexuálnej orientácie, pričom túto orientáciu nemožno chápať tak, že zahŕňa činy považované za trestné podľa osobitného predpisu. 7a) Poznámka súdu : Odkaz pod 7a – Trestný zákon.

38. Podľa § 19a ods. 6 zákona o azyle, pri posudzovaní žiadosti o udelenie azylu sa neprihliada na to, či žiadateľ skutočne má rasové, náboženské, národnostné, sociálne alebo politické charakteristické črty, ktoré spôsobujú jeho prenasledovanie, ak sú mu prisudzované pôvodcom prenasledovania.

V.

Posúdenie veci správnym súdom

39. Správny súd v Bratislave (ďalej aj „správny súd“) ako vecne, miestne a kauzálné príslušný podľa § 10, § 13 ods. 3, § 17 písm. a) SSP v konaní o žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho

vyhostenia preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie podľa § 206 až § 220 SSP, oboznámil sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného, preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného a priebeh administratívneho konania, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia, posúdil správnu žalobu neformálne neviazaný pri svojom rozhodovaní žalobnými bodmi podľa § 206 ods. 3 SSP, podľa stavu veci v čase vyhlásenia rozhodnutia správneho súdu podľa § 206 ods. 4 SSP a dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná. O žalobe rozhodol bez nariadenia pojednávania, nakoľko boli splnené podmienky podľa § 137 ods. 4 SSP.

40. Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutiu žalovaného L.: B./XXXX-X zo dňa 31.03.2023, ktoré žalobca napadol správnou žalobou v časti bodu 1., v ktorom žalovaný žalobcovi neudelil azyl podľa § 13 ods. 1 písm. a) zákona o azyle a v časti bodu 2., v ktorom žalovaný žalobcovi neposkytol doplnkovú ochranu podľa § 13c ods. 1 písm. a) a § 20 ods. 4 zákona o azyle.

41. Inštitút azylu nie je univerzálnym inštitútom, prostredníctvom ktorého možno dosiahnuť legalizáciu pobytu v členskom štáte Európskej únie. Pre udelenie medzinárodnej ochrany je nevyhnutné splniť úzko koncipované podmienky, ktoré sú v zákone o azyle špecifikované. Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu alebo z dôvodu prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd v krajine pôvodu. V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky). Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d) zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sža/41/2009 zo dňa 04.08.2009).

42. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má žalovaný len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol, pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by žalovanému vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sža/34/2009 zo dňa 01.07.2009). Zásada tzv. materiálnej pravdy má v konaní o udelenie azylu svoje špecifiká spočívajúce v pravidelnej nedostatočnosti dôkazov preukazujúcich dôveryhodnosť žiadateľových tvrdení. Je však na správnom orgáne, aby preukázal, či vyvrátil pravdivosť žiadateľových tvrdení, a to buď úplne nevyvrátiteľne zistením presných okolností viažucich sa na tvrdenie žiadateľa o azyl, alebo aspoň s takou mierou pravdepodobnosti, ktorá nevyvoláva zásadné pochybnosti o správnosti úsudku správneho orgánu. Konanie o medzinárodnej ochrane je špecifické tým, že je v ňom často nutné rozhodovať za situácie dôkaznej núdze, že ide o prospektívne rozhodovania (t. j. posudzuje sa opodstatnenie strachu z prenasledovania, či riziko vážneho bezprávia v budúcnosti), a že nesprávne rozhodnutie má pre sťažovateľa obzvlášť závažné dôsledky. Týmto špecifikám konania o medzinárodnej ochrane zodpovedá aj štandard a rozloženie dôkazného bremena, ktoré sú vychýlené v prospech žiadateľa o medzinárodnú ochranu. Pokiaľ ide o bremeno tvrdenia v konaní vo veci medzinárodnej ochrany, to zaťažuje žiadateľa o medzinárodnú ochranu. Je nesporné, že ak by sťažovateľ ani nenamietal skutočnosti svedčiace o tom, že došlo, alebo že by potenciálne mohlo dôjsť k zásahu do jeho ľudských práv v zmysle ustanovenia § 8 zákona o azyle, potom nie je potrebné sa situáciou v jeho krajine pôvodu do detailu zaoberať. V prípade, že žiadateľ o udelenie medzinárodnej ochrany však uvádza skutočnosti podraditeľné pod taxatívny výpočet dôvodov pre udelenie azylu v zmysle ustanovenia § 8 zákona o azyle, potom je potrebné žiadateľom uvádzané skutočnosti konfrontovať so zisteniami týkajúcimi sa politického prostredia v krajine pôvodu žiadateľa. Pokiaľ ide o dôkazné bremeno, to je už výraznejšie rozložené medzi žiadateľom o medzinárodnú ochranu a správny orgán. Preukazovať

jednotlivé fakty je povinný primárne žiadateľ, avšak správny orgán je povinný zabezpečiť k danej žiadosti o medzinárodnú ochranu maximálne možné množstvo dôkazov a informácií, a to ako tých, ktoré vyvracajú tvrdenie žiadateľa, ako aj tých, ktoré ich podporujú. Správny orgán vo veciach medzinárodnej ochrany nesie zodpovednosť za náležité zistenie reálií o krajine pôvodu. Špecifikom konania vo veci medzinárodnej ochrany je rovnako zásada, že pri splnení daných podmienok sa uplatňuje pravidlo „v prípade pochybností v prospech žiadateľa o medzinárodnú ochranu“ („benefit of doubt“). Ak sú dané skutočnosti, na základe ktorých možno predpokladať, že k porušeniu základných ľudských práv a slobôd žiadateľov o azyl došlo, alebo mohlo by vzhľadom na postavenie žiadateľa v spoločnosti, s prihliadnutím na jeho presvedčenie, názory, správanie atď., dôjsť, a správny orgán nemá dostatok dôkazov o tom, že to tak nebolo, alebo nemohlo by v budúcnosti byť, potom tieto skutočnosti musí správny orgán v situácii dôkaznej núdze zohľadniť, a to v prospech žiadateľa o azyl (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sža/10/2015 zo dňa 23.05.2015).

43. Správny súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobca požiadal o udelenie azylu na území SR z dôvodu obavy o svoj život, pretože bol ako kresťan prenasledovaný. Počas vstupného pohovoru dňa 21.12.2022 uviedol, že v krajine pôvodu nebol nikdy trestne stíhaný, väznený, zadržaný, zatknutý, ani nevykonával vojenskú službu, pričom nikdy nemal problémy s políciou, armádou, úradmi alebo inými štátnymi orgánmi. Nikdy sa politicky neangažoval, nebol členom žiadnej politickej strany, hnutia či obdobnej organizácie, o politiku sa nezaujíma. V súvislosti so svojou vierou uviedol, že doposiaľ bol trikrát fyzicky napadnutý (spôsobmi ako sú uvedené vyššie).

44. Ustanovenie § 2 písm. d/ zákona o azyle definujúce konkrétne situácie, ktoré je možné považovať za prenasledovanie, nie je možné na prípad žalobcu aplikovať bez predchádzajúceho splnenia základnej podmienky ako predpokladu udelenia azylu, a tou je okrem iného existencia opodstatnených obáv z prenasledovania z náboženských dôvodov. Za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je možné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou.

45. Súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že v prípade žalobcu spomínaný predpoklad na udelenie azylu (existencia opodstatnených obáv z prenasledovania z náboženských dôvodov) nebol ani potvrdený a z ničoho nemožno samotnú existenciu obáv z prenasledovania v tomto smere ani vydedukovať. Správny súd bol toho názoru, že žalobcom spomínané útoky na jeho osobu, nedosahovali takú intenzitu prenasledovania, ktoré by bolo možné vyhodnotiť ako závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušenie ľudských práv a slobôd. Okrem uvedeného správny súd považuje za potrebné uviesť to, že žalobca spomínané fyzické útoky proti svojej osobe ani raz nenahlásil polícii, ani žiadnemu inému orgánu činnému v trestnom konaní, z čoho vyplýva, že žalobca nepreukázal, že príslušné orgány v danej krajine mu odopreli poskytnúť ochranu pred predmetnými útokmi, a teda žalobcom spomínané útoky zostali len v rozmedzí žalobcových nepreukázaných tvrdení. Navyše ak by aj žalobca nejakým spôsobom skutočne preukázal, že k takým útokom došlo, predmetné žalobcom spomenuté útoky boli buď slovné alebo si ani nevyžadovali odbornú lekársku starostlivosť, pričom ich intenzita v žiadnom prípade nepredstavovala prenasledovanie z náboženských dôvodov. Správny súd mal taktiež za to, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal ani to, že za údajnými vyhrážkami so zbraňou voči jeho osobe bol štátny subjekt - Securite Militaire. K uvedenému treba poznamenať, že žalobca vo svojej výpovedi neuviedol ani jeden problémový prípad svojej rodiny v súvislosti s kresťanským vierovyznaním ku ktorému by došlo v krajine jeho pôvodu, pričom jeho rodina prakticky celý život žije v Alžírsku, má kabylský etnický pôvod a sú kresťanského vierovyznania. Navyše sám žalobca vo vstupnom pohovore uviedol, že v minulosti nikdy nemal žiadne problémy s políciou, armádou, úradmi alebo inými štátnymi orgánmi v krajine pôvodu, a aj preto správny súd nepovažuje žalobcove tvrdenia za dostatočne vierohodné, pričom strohé konštatovanie žalobcu prečo po údajných útokoch nekontaktoval políciu, že by to nemalo zmysel, nakoľko sú to moslimovia, je z pohľadu správneho súdu značne iracionálne a v rozpore s tým čo žalobca tvrdil. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 SžoKS 102/06 „môžu byť za prenasledovanie považované také znášané alebo obávané akty, ktoré musia byť dostatočne závažné svojím charakterom alebo opakovaním sa, musia pritom preukázateľne brániť osobe, ktorá ich znáša, ďalej žiť vo svojej krajine pôvodu, a tiež musia vychádzať zo skutočností uvedených v čl. 1A Ženevského dohovoru, teda z príslušnosti k rase, náboženstvu, národnosti, inej sociálnej skupine alebo politickým názorom. Ohrozenie slobody alebo života z vyššie uvedených dôvodov predstavuje perzekúciu, t.j. činnosť diskriminačného alebo veľmi urážlivého charakteru, vykonávanú prostredníctvom úradov krajiny alebo realizovanú skupinami

obyvateľstva, ak je úradmi tolerovaná alebo ak úrady nie sú schopné a ochotné zaistiť potrebnú ochranu perzekvovaných“.

46. Konštatovanie právnej zástupkyne žalobcu v závere vstupného pohovoru žalobcu ohľadne toho, že žalobca mal podľa nej očividný problém vyjadrovať sa o náboženských problémoch v slovenskom jazyku považuje správny súd taktiež za účelové, najmä keď sám žalobca pred začatím vstupného pohovoru výslovne odmietol služby tlmočníka z dôvodu, že dostatočne ovláda slovenský jazyk (nemal problém zodpovedať otázky v predmetnom dotazníku). Správnemu súdu sa daná situácia javí skôr tak, že žalobca ako kresťan - katolík za ktorého sa považuje nemá základné vedomosti o tomto vierovyznaní ku ktorému sa hlási, čo podporujú aj jeho odpovede na otázky na čo slúži spoveď a ako prebieha - nevedel, no uviedol, že v kostole vo M. sa spieva niekoľkokrát, respektíve na otázku čo je to sväté prijímanie odpovedal, že keď deti zo škôlky idú do kostola.

47. Za účelom objektívneho posúdenia žiadosti žalobcu využil žalovaný všetky relevantné informácie vrátane polytematických správ o krajine Alžírsko zo dňa 21.02.2023. Správny súd mal za preukázané, že v krajine pôvodu žalobcu síce existuje nariadenie alžírkej vlády 06-03, ktoré kriminalizuje proselytizáciu a rúhanie, no zároveň zabezpečuje aj ochranu práv iných jednotlivcov ako moslimov na uctievanie v komunite medzi sebou a na verejnosti, pričom z predmetnej oblasti neexistujú žiadne vierohodné správy, ktoré by hovorili o zatváraní rímskokatolíckych modlitební, respektíve kostolov. Správy na ktoré poukázal žalobca v predmetnom konaní sú aj podľa správneho súdu značne nedôveryhodné, tendenčného charakteru, nevyvážené, netransparentné a v neposlednom rade pochybné, keď nie je možné dohľadať k predmetným článkom ani profily ich skutočných autorov, a preto ich nemôže brať na zreteľ.

48. Z uvedeného rezultuje, že žalobca nepreukázal správemu súdu, že v krajine pôvodu pred jej opustením čelil konaniu, ktoré by mu spôsobovalo vážne porušovanie jeho základných ľudských práv alebo súbehu rôznych takých opatrení, ktoré by ho postihovali podobným spôsobom, a teda nečelil žiadnemu fyzickému ani psychickému násiliu, žiadnym diskriminačným opatreniam, trestu či trestnému konaniu a pod., a neexistujú objektívne dôvody, pre ktoré možno konštatovať, že by mu akákoľvek forma prenasledovania podľa § 2 písm. d/ zákona o azyle v prípade návratu do krajiny pôvodu mohla hroziť, a to či už zo strany štátu alebo neštátnych aktérov, pre jeho vierovyznanie. V tejto súvislosti správny súd taktiež uvádza, že žalobca nikdy nepatrí medzi vyhlasovateľov kresťanskej viery na verejnosti, nepatrí medzi aktivistov u ktorých by sa dalo vôbec potenciálne uvažovať, že by mohli spôsobovať nejaké náboženské rozbroje, respektíve nepokoje, a teda nie je dôvod sa domnievať, že by žalobcovi akýmkoľvek spôsobom malo byť bránené v krajine jeho pôvodu v bežnom uctievaní jeho vierovyznania – relevantné, transparentné a najmä dôveryhodné zdroje na ktoré žalovaný poukázal tieto skutočnosti len potvrdzujú.

49. Správny súd ďalej poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžak/1/2020 zo dňa 25.02.2020: „Je nepochybné, že vo veciach medzinárodnej ochrany zohráva mimoriadne dôležitú úlohu dôveryhodnosť výpovede žiadateľa o azyl a v tomto kontexte i jeho vlastná celková dôveryhodnosť. Pravdivosť tvrdení žiadateľa a dôveryhodnosť jeho osoby sú základom z ktorého je v azylovom konaní nutné vychádzať.“

50. „Posudzovanie dôveryhodnosti žiadateľa o udelenie azylu je výsledkom celkového hodnotiaceho procesu a úvah odporcu o osobnosti žiadateľa s prihliadnutím k miere reálnosti, resp. vierohodnosti ním tvrdených dôvodov odchodu z krajiny pôvodu v konfrontácii so všeobecne známymi informáciami o krajine pôvodu. Rozhodujúcimi pre záver o nedôveryhodnosti žiadateľa nemôžu byť len niektoré nepatrné nezrovnalosti alebo len omylom vysvetlené nejasnosti v tvrdeniach žiadateľa, ale zásadné rozpory vo výpovediach, ktoré správny orgán rozpozná“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Sža 15/2008 zo dňa 19. augusta 2008).

51. Vyššie spomenutá účelová argumentácia zo strany žalobcu, ktorá si nakoniec protirečila s iným žalobcovým tvrdením, respektíve nedostatočné znalosti o jeho vierovyznaní, podľa správneho súdu v konečnom dôsledku aj spochybnili dôveryhodnosť žalobcu. K zvýšeniu dôveryhodnosti žalobcu neprispeli ani jeho tvrdenia o tom ako pricestoval z krajiny pôvodu až do Slovenskej republiky, najmä ako financoval pobyt a v podstate život vo Francúzsku – v Paríži počas ôsmich rokov (tvrdil, že z krajiny pôvodu odišiel so sumou 1.000 eur, 8 rokov tam žil ilegálne, ak aj pracoval, tak tiež ilegálne).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa správny súd javí žalobcom podaná žiadosť o udelenie azylu z náboženských dôvodov ako účelová.

52. Správny súd mal ďalej za preukázané, že žalovaný pri svojom rozhodovaní nezanedbal ani otázku poskytnutia doplnkovej ochrany. Jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce, požadovať ich vycestovanie.

53. Čo sa týka doplnkovej ochrany, tak správny súd má za to, že žalovaný sa v predmetnej veci dostatočným spôsobom zaoberal všetkými tromi formami vážneho bezprávia, pričom zistené poznatky v tomto smere aj správne vyhodnotil tak, že žalobcovi ani v jednom prípade vážne bezprávie v krajine jeho pôvodu nehrozí. Je nesporné, že trest smrti sa udeľuje v Alžírsku len výnimočne, pričom v prípade žalobcu je táto forma postihu absolútne nepravdepodobná, keď žalobca v krajine jeho pôvodu nepáchal žiadnu trestnú činnosť, nebol vo vojenskej službe a nie je a ani nikdy nebol osobou, ktorá by obracala iných ľudí na kresťanskú vieru, a teda nebol nežiadaným aktivistom z pohľadu štátnych orgánov v Alžírsku a nikdy nebol členom politickej strany, či politického hnutia, pričom ako sám uviedol v rámci vstupného pohovoru o politiku sa nezaujíma. Mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest žalobcovi v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu taktiež nehrozí v podstate z tých istých dôvodov. Správny súd sa stotožnil aj s argumentáciou žalovaného k tretej potenciálnej forme vážneho bezprávia, keď mal za preukázané, že v krajine pôvodu žalobcu neprebíha žiadny ozbrojený konflikt v zmysle jeho definovania medzinárodným právom, v ktorom by vôbec mohlo dochádzať k ohrozeniam obyvateľov na základe neselektívneho násillia.

54. Správny súd v súhrne zistil, že žalobcom uvádzané dôvody v jeho žiadosti o udelenie azylu nemožno podradiť pod pojem existencie opodstatnených obáv v krajine pôvodu z prenasledovania z náboženských dôvodov. Taktiež je podľa správneho súdu v kontexte vyjadrení žalobcu v konaní o udelenie azylu dostatočne zistený skutkový stav žalovaným a správne vyhodnotené dôkazné prostriedky žalovaným v napadnutom rozhodnutí. Správny súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je zákonné a žalovaný správne a zákonne konštatoval, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky na udelenie azylu, pričom nespĺňa ani podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany.

55. Správny súd uzavrel, že žalovaný pri posudzovaní prípadu postupoval v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou, zohľadnil všetky vyhlásenia žalobcu, dôležité skutočnosti týkajúce sa krajiny pôvodu, jeho postavenie a osobné pomery. V administratívnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav vecí a na jeho základe bol vyvodený aj správny právny záver, s ktorým sa súd v celom rozsahu stotožňuje. Rozhodnutie zodpovedá zákonu aj po formálnej stránke. Žalovaný sa podľa názoru správneho súdu dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými, pre posúdenie predmetnej veci rozhodujúcimi skutočnosťami, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávaný prípad. V jeho postupe neboli zistené také procesné pochybenia, ktoré by mali za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného správny súd uzavrel, že žalovaný správne vyhodnotil zistený skutkový stav a na tento správne aplikoval ustanovenia zákona o azyle majúci za to, že žalobca nespĺnil podmienky pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky v zmysle ust. § 8 zákona o azyle a zároveň nespĺnil podmienky ani na poskytnutie doplnkovej ochrany.

56. Vzhľadom na vyššie uvedené správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalobu ako nedôvodnú podľa § 219 SSP zamietol.

57. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 168 SSP, a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože žalovanému voči žalobcovi nevznikli také dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od neho spravodlivo požadovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť.

Prípadá kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia a podáva sa na Správnom súde v Bratislave v počte vyhotovení, zodpovedajúcom počtu účastníkov konania. (§ 443 SSP)

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu. (§ 439 ods. 3 SSP)

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 SSP).